

Montserrat Caballé i el desaparegut Fred Mercury. Una de les amistats més castes i més musicals.

Elles els prefereixen gais

Maria Callas amb Pasolini, Dalí i Gala, la Garbo i Cecil Beaton. El planeta de la fama i la popularitat és ple d'amistats 'particulars'. És quan l'amor passa per damunt del sexe.

Les actrius els volen de perruquers o d'estilistes, les dives de l'òpera els tenen un afecte particular, per a les cantants pop són els millors confessors, i fins i tot alguna princesa els ha preferits d'amics de companyia. Evidentment, ells són gais i, elles, personatges famosos del món de la música, de la pantalla, de la societat, que viuen la seua amistat entre la complicitat i "l'amor blanc", més enllà del sexe. Als Estats Units, un bon termòmetre de les modes i dels canvis socials, és a punt d'eixir el llibre *Fag Hag* de Robin Rodi, "una història de dones que estimen homes que alhora estimen homes". *Fag Hag* designaria en to pejoratiu aquelles dones a les quals els agrada de freqüentar els homosexuals i de fer-ne uns amics inseparables. Res de nou sota el sol o, millor dit, sota la pantalla. La Casa Encantada, o Hollywood, va plena d'exemples d'aquestes amistats particulars, relacions que en molts casos no traspassarien l'ambient privat i, en uns altres, ocuparien les seccions de les revistes de

Madonna vestida amb disseny de Christian Lacroix i Jean-Paul Gaultier. El dissenyador francès ha modelat la imatge de la cantant.

Amics per sempre

Elizabeth Taylor tenia una amistat particular amb el protagonista homosexual de *De sobte l'últim estiu*, de Joseph L., que moria en mans d'uns "caníbals" d'un país mediterrani massa a prop de la Costa Brava.

Ariadna Gil "redimia" el seu company homosexual i d'orquestra, **Pere Ponce**, en *Alegre ma non troppo*, de Fernando Colomo.

Maggie Smith compartia suite amb marit dramaturg i homosexual, interpretat per **Michael Caine**, en *Califòrnia Suite*, una divertida comèdia de Neil Simon.

La cupletista **Ángela Molina** i el tonadillero **Manuel Banderas** vivien un amor impossible fora i dins les bambolines de l'Espanya de postguerra en *Las cosas del querer*, de Jaime Chávarri. Una biografia no autoritzada del cantant Miguel de Molina que es morí en l'exili argentí.

Un **Miguel Bosé** transvestit en *drag queen* i una **Victoria Abril** en Chanel consumien una tòrrida passió en *Tacones lejanos*, de Pedro Almodóvar, entre cançons de Mina i Chavela Vargas.

Romy Schneider fent de Sissi i el seu cosí, un **Lluís II** de Baviera turmentat i homosexual, que interpretava **Helmut Berger**, compartien destí tràgic en la Viena vuit-centesca retratada per Visconti en *Lluís II de Baviera*.

Goldie Hawn compartia habitació i amitats gais en *Protocolo*; i en *Shampoo*, tenia d'amant un perruquer de senyores, de tendències inequívocament heterosexuals, **Warren Beatty**.

Deborah Kerr despertava la sexualitat un pèl dubtosa de **John Kerr** en *Te i simpatia*, una comèdia teatral traspasada a la pantalla per Vincente Minnelli.

Liza Minnelli es debatia entre dos amors bisexuals, Michael York i Helmut Griem, en l'Alemanya nazi de *Cabaret*, i al capdavant es quedava sense.

Liza Minnelli, a 'Cabaret'.

xafarderies cinematogràfiques. Això sí, uns "idil·lis" que la classe hollywoodiana es mirava amb un somriure irònic... Entre les parelles més "insòlites" del Hollywood daurat cal esmentar el duet format per l'actriu Greta Garbo i el fotògraf, dissenyador i escenògraf Cecil Beaton. Una unió que no va poder acabar en casament, com desitjava l'escenògraf de *My Fair Lady*, perquè la Garbo, tot i que les seues escenes en pantalla destil·laven una molt gran passió amatòria masculina, fora, preferia els favors del sexe femení, com han contat després els seus biògrafs. I Cecil Beaton es va conformar a fer-li algun dels millors retrats, igual que havia fet amb la Marlene Dietrich, i a viatjar pel món amb el seu amic Truman Capote i la seua màquina de fotografier a la percaça de mariners.

George Cukor, director de films com *Mujeres*, *Historias de Filadelfia* o *Ricas y famosas* per esmentar tres títols d'un dels realitzadors més sensibles de la història del cinema, hagué de "pagar" la seua amistat i reputació com a director d'actrius. Clark Gable, vista la fama de Cukor com a director d'estrelles (havia dirigit el

film, *Mujeres*, interpretat només per dones de la categoria de Joan Crawford, Norman Shearer, Rosalind Russell, Joan Fontaine i més), va fer que el canviaren per Victor Fleming en *Allò que el vent s'endugué*, per por que la Vivien Leigh no s'enduguera totes les atencions del director. Algunes informacions deixen entendre un cert ressentiment de l'actor envers Cukor, que coneixia facetes de l'actor no tan virils com les que acostumava a presentar en pantalla. Cukor, l'homosexualitat del qual era coneguda en l'àmbit cinematogràfic, però sense eixir de la discreció, deixà a la pantalla un seguit de títols amb algunes de les grans estrelles de la història del cinema: Katherine Hepburn, Ingrid Bergman, Anna Magnani, Marilyn Monroe, Audrey Hepburn, etc.

Més tortuoses foren les relacions d'un altre director gai, aristòcrata i marxista, Luchino Visconti, amb la diva Maria Callas. El director milanès, després de transformar-la d'una odalisca exuberant en una Violetta estilitzada (Violetta és la protagonista de *La Traviata*), viurà amb la diva una aventura apassionada, en la qual ell fa de Pigmalíó, de "fabricant" d'una de les grans estrelles de la música d'aquest segle. La Callas continuà la seua amistat particular amb algun altre director homosexual, com Franco Zeffirelli (ex-amant de Visconti) i sobretot Pier Paolo Pasolini, un altre amor impossible, el qual la dirigí en *Medea*.

Bette Midler, la protagonista de *La Rosa*, o de comèdies com *Ensalada de mellizas*, començà la seua carrera de cantant en uns banys gais de la ciutat de Nova York, cap als anys 70. La Midler amenitzava les vetllades de relax amb les seues imitacions de Carmen Miranda o de les germanes Andrews. Resulta impossible d'entendre la trajectòria artística de Bette Midler sense el suport de la població gai que féu de la seua cançó "Friends" tot un himne. Més exhibicionistes foren les relacions de la cantant Madonna amb el món gai: des de Christopher Flynn, el seu mestre de ball, que l'ajudà a desprendre's dels seus tabús de jove catòlica (quan era Louise Ciccone), a homes com Jean-Paul Gaultier o Gianni Versace, que han modelat la seua imatge de dona sexy i transgressora. Madonna no ha ocultat mai la seua fascinació pel món gai, com es podia veure en el film *En la cama con Madonna* on escoltava amb curiositat les intimitats dels seus ballarins gais, fent d'alguns dels seus vídeos apologies d'amors "contra natura". Sense eixir del món artístic, recordem l'eterna i cristal·lina amistat entre l'actriu Audrey Hepburn i el modista Hubert de Givenchy, una relació que començà amb el film *Sabrina* i que durà fins a la mort de la protagonista de *Vacances a Roma*. Una relació similar a la que mantenen el dissenyador Yves Saint-Laurent i l'actriu Catherine Deneuve, esdevinguda imatge rutilant de la casa de costura del

modista francès. Fet i fet, un amor d'imperdibles i de tisoires.

Un gai per amic. Assenyala la sociòloga americana, Catherine Whitney, autora del llibre *Uncommon Lives: Gay Men and Straight Women*, que moltes dones nord-americanes s'estimen més els homosexuals per companys de vida. I no sols en les grans ciutats, com podríem pensar, sinó també en les capitals petites, on creuríem que aquestes relacions són inexistents. Són unions platòniques en què el sexe no té pes, per molt que a voltes n'hi puga haver. Per moltes de les entrevistades, els gais, a diferència dels heterosexuals, arriben a estimar verament una dona, quan els altres només volen dominar-les. L'estudi esmenta diversos exemples, així el d'una parella, ex-companys de col·legi, ella ara vídua i ell que acaba de perdre el seu amant, mort de sida, que decideixen de viure junts la resta de la seua vida. Més o menys el que feien Julie Andrews i Robert Preston en *Victor o Victoria*, un musical amb trama gai que aquesta tardor s'enfilà als escenaris de Broadway.

Quan alguns mitjans anunciaren el casament del realitzador Pedro Almodóvar i l'actriu Bibi Andersen tot feia pensar que es tractava d'una maniobra publicitària del director manxec per llançar el seu film *Kika* —una obra que li deixà un regust amarg—. Almodóvar mai no ha ocultat la seua passió per la Bibi entre el seu grup de *protégées*; l'ha feta aparèixer en cada un dels seus films fins a despollar-la completament a ritme de bolero. Més castos, però més musicals, han estat els vincles entre l'escriptor Terenci Moix i les seues admirades Montserrat Caballé i Núria Espert. Uns amors que han tingut la lírica i l'escena per paisatge sentimental. A aquesta parella de dives catalanes, caldria afegir-hi, aquests últims temps, la figura d'Isabel Preysler, una nova estrella de la publicitat i del màrqueting en el planetari particular de l'escriptor.

El *show-bussines* hispànic ha tingut, igual que el d'altres països, les seues "parelles estranyes". Recordem la formada per Luis Mariano i Carmen Sevilla, protagonistes de fantasies musicals de cartró-pedra i música de Francis López per a delectança d'una banda i altra del Pirineu. El cantant basco-francès declarà fins a la mort que el seu únic amor havia estat l'actriu espanyola, però la protagonista de *Violetas imperiales* preferí un seductor mascle, l'Augusto Algueró, a l'hora de passar per la vicaria. La parella Luis Mariano i Carmen Sevilla quedà en la memòria col·lectiva com un dels grans amors romàntics no consumats de l'Espanya dels 50. Com tampoc no arribaren a bon port els amors de la cantant Marisol (quan encara no era la Pepa Flores) i el ballarí Antonio. Per més que ell no es va cansar de declarar les seues intencions matrimonials, l'ex-nena prodigi es va estimar

més el fill del seu productor que no fer experiments sentimentals. És clar que el ballarí no ha destacat precisament per la seua discreció i, en les seues memòries, confessa el seu idil·li amb la duquessa d'Alba i alguna altra dama il·lustre.

Més rebombori aconseguí de causar la princesa de Gal·les, Lady Diana, per la seua amistat amb l'antiquari londinenc Adrian Ward Jackson. En les seues picabaralles matrimonials la princesa Diana va trobar en l'antiquari un suport inestimable per a les seues aparicions públiques. Malalt de sida, la princesa s'estigué al seu costat fins a la mort. Un cas similar fóra el de l'actriu i cantant Liza Minnelli i del dissenyador Halston.

Marlene Dietrich amb el dramaturg Noël Coward. L'actriu també comptà amb l'amistat de l'escenògraf Cecil Beaton.

ARXIU Durant molts anys Halston col·laborà amb l'actriu per dissenyar la seua imatge (una labor no gens fàcil); la relació passà pels millors anys dels 70 i les nits boges de l'Studio 54 al costat de personatges com la Jackie Onassis, Andy Warhol, Elizabeth Taylor o Bianca Jagger. La seua desaparició deixà l'actriu sense un dels millors amics, representant d'una època viscuda a ritme de música disco, sexe i cocaïna.

Les discoteques gais del nostre país, igual que les d'algun altre lloc, han deixat d'evocar *ghettos* sexuals. Avui, s'hi barregen públics diferents, si bé sense perdre els seus "signes d'identitat". I entre aquest públic "invasor" hi ha, per descomptat, dones. Si en els anys 70 constituïen una minoria colorista, en els 90 ocupen un lloc destaca bo i jugant alhora a l'equívoc sexual, un fet que es deixa veure en zones típicament gais del nostre país: Benidorm, Eivissa o Sitges... "En els anys 70 —indica Toni Mateu, gerent d'una discoteca d'ambient gai de Benidorm— podies comptar amb els dits les dones que entraven en un club o bar d'ambient gai. O eren lesbianes o eren putes. Ara no, les discoteques apleguen tota mena de públics, són més obertes, divertides, hi ha fins i tot una certa confusió, i açò jo crec que té més morbositat". I, és clar, on hi ha morbositat hi ha diversió.

En una època en què els transvestits han pres la torxa de la feminitat, els heterosexuals s'inclinen pels transsexuals en els jocs eròtics, algunes dones, decididament, se'ls estimen més gais.

Carles Gàmez